

Vigyázzatok, ne nézzetek hátra!

Radu Gavriluț
Elhangzott 2022. július 24-én
<https://www.eklesiaoradea.ro/>

Az Úr népe rabságban volt Babilonban, ahol Dániel így imádkozott, így tett bűnvallást: „Ó Uram, te nagy és félelmetes Isten, ki megtartod a szövetséget és a kegyelmet azokkal, akik téged szeretnek, és parancsolataidat megtartják; vétkeztünk és bűnt követtünk el és hitetlenek voltunk és engedetlenek voltunk; és eltértünk parancsolataidtól és ítéleteidtől! És nem hallgattunk a te szolgálóidra, a prófétákra, akik a te nevedben szóltak királyainkhoz, fejedelmeinkhez és atyáinkhoz; és az ország egész népéhez. Tiéd, Uram, az igazság, a miénk pedig arcunk szégyene, mint ma; Júda embereié és Jeruzsálem lakosaié és egész Izráélé, a közelié és távolié mindazokban az országokban, ahova elszórtad őket hűségességükért, melyet elkövettek ellened. Uram, miénk az orcapirulás, királyainké, fejedelmeinké és atyáinké, akik vétkeztünk ellened. A mi Urunké Istenünké az irgalom és bocsánat, hogy engedetlenek voltunk iránta” (Dániel 9,4-9).

A mai kereszténység gyors léptekkel halad a katasztrófa felé. Angliában egyes baptista gyülekezetekben már a homoszexuálisok házasságát készítik elő. A helyzet nagyon súlyos, és jó lenne, ha nem másokra mutogatnánk, mert az okot, amiért ide jutottunk, mindenki láthatja: az életünk által nem voltunk világos példák az Úr követésében; nem mutattunk példát abban, ahogyan az Úrral jártunk.

Az Egyiptomból való szabadulás is ott kezdődött, hogy mindenkinek vennie kellett egy bárányt, azt meg kellett ölnie, és a vérrel be kellett hintenie a háza ajtófélfáját. A házban menedékük volt, és ott a vér oltalmában biztonságban voltak. Miután a vérrel meghintették az ajtófélfát, meg kellett enniük a páskabárányt keserű füvekkel, méghozzá gyorsan. Útra készen kellett lenniük, és nagyon gyorsan ki kellett jönniük Egyiptomból. Ezt is tették.

Ha tehát valóban megtértünk az Úrhoz, tudnunk kell, hogy nem sántikálhatunk kétfelé! Szükséges a teljes elkülönülés. El kell különülnünk a világtól! Mert beszélhetünk az Úrról úgy, hogy közben nem éljük azt, amiről beszélünk. Azokra pedig, akik mellettünk vannak, akik figyelnek bennünket, a szavaink nincsenek hatással. Az van hatással rájuk, ha látják, mi történik: Mi van ezekkel az emberekkel, hogy annyira sietnek kimenni Egyiptomból? Fogják az elkészített kovásztalan tésztát, és gyorsan kimennek Egyiptomból, mintha üldöznék őket. Miután tehát kijöttek Egyiptomból és átkeltek a Vörös-tengeren, nagyon világossá vált ez a határvonal: immár teljesen más világhoz tartoztak. Nem tartoztak többé Egyiptomhoz. Ez nagyon egyértelmű és világos volt tehát, és ennek a helyzetnek világosnak kell lennie minden ember életében, aki követi az Urat.

Nézzétek, mit mond a Lukács 14,25-35: „Nagy sokaság ment vele, és hozzájuk fordulva így szólt: Ha valaki hozzám jön, és meg nem gyűlöli apját és anyját, feleségét és gyermekeit, fiútestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet a tanítványom. Aki nem hordozza a maga keresztjét, és nem követ engem, nem lehet a tanítványom. Mert ki az közületek, aki ha tornyot akar építeni, nem ül le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, hogy lesz-e elég pénze arra, hogy befejezze? Nehogy miután

lefektette az alapokat, már ne tudja befejezni, és csúfolni kezdje mindenki, aki látja, és azt mondja: Ez az ember elkezdte az építést, de nem tudta véghezvinni! Vagy ha az egyik király háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzék, nemde leül először, és tanácsot tart, hogy a maga tízezer emberével szembeszállhat-e azzal, aki ellene húszezerrel jön? Mert különben amikor még az távol van, követséget küld, hogy megkérdezze a békefeltételeket. Ennek megfelelően aki közületek búcsút nem mond minden vagyonának, nem lehet az én tanítványom. Jó a só, de ha a só ízet veszti, mivel sózzák meg? Sem a földre, sem trágyának nem alkalmas, kidobják. Akinek van füle a hallásra, hallja meg!”

Más szavakkal, ezek az igeversek nagyon világosan mondják, hogy ha követni akarjuk az Urat, akkor vannak bizonyos feltételek, amelyeket már az elején meg kell értenünk. Nem lehet másképp. Ma más lett a kereszténység. Ma az embereket arról győzik meg, hogy döntsenek az Úr mellett. Ki akar az Úr mellett dönteni? És az emberek jelentkeznek, hogy az Úr mellett döntsenek. Utána pedig azt hiszik, hogy valami jót tettek az Úrral, mert döntöttek mellette. Vajon szüksége van az Úrnak olyan emberekre, akik mellette döntenek? Nincs szüksége. Neki a betegekre van szüksége, hogy azok orvoshoz jöjjenek, az elveszettekre van szüksége, hogy megmentse őket. Ilyenné vált tehát a kereszténység – és ez nem csak azért történt így, mert egyesek nem úgy mutatják be a kereszténységet, ahogy kellene, hanem mert mi sem úgy mutatjuk be az életünkkel a kereszténységet, ahogy kellene. A körülöttünk lévő emberek pedig azt mondják: ő is úgy él, mint mi, csak ő még beszél is az Úrról. Én hiszem, hogy az ilyen ember nagyon komolyan beszél az Úrról, de az élete nem azt mutatja, hogy úgy lenne, ahogyan mondja. Mert az emberek ezt nézik: „magatokat a pogányok közt jól viselvén, hogy amiben rágalmaznak titeket mint gonosztevőket, a jó cselekedetekből, ha látják azokat, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján” (1Péter 2,12).

Az emberek tehát látnak minket. Látványosság vagyunk minden ember számára. Minden ember tanulmányoz bennünket. A szomszédaink, a kollégáink figyelnek: lássuk, ha mondok egy viccet, mit tesz ez, aki azt mondja hogy ő más. És azt látják, hogy mi is együtt nevetünk a többiekkel. Ha beszélnek a tv-ben menő sorozatokról, mi is részt veszünk a beszélgetésben, mert mi is ismerjük ezeket. És közben az Úrról is beszélünk. Testvérek, ez így nem megy!

Nagyon kritikus időszak következett azután, hogy a nép átkelt a Vörös-tengeren, mert az Úr Jézus azt mondja: „jön e világ fejedelme, és énbennem nincsen semmije”. Tudjátok mit jelent ez? Lót felesége vajon, mikor kijött Sodomából, elmondhatta volna: én bennem nincsen semmije? Ha azt mondta volna: énbennem nincsen semmije, akkor nem nézett volna hátra. De benne rejtve ott volt valami e világ után, és mikor eljött az az idő, mikor már nem tudta ezt elrejtteni, akkor már nem tudott nem hátra nézni.

Ez a könyv (Paris Reidhead: El nem pazarolt élet), arról beszél, hogy sokan, akik az Úrhoz jönnek, és akiknek voltak komoly megtapasztalásaik az Úrral, és megtértek az Úrhoz, végül rájöttek, hogy nagyon erős ellenség van bennük, és ha ezzel az ellenséggel nem számolnak le, végül nagyon megbosszulja magát. Az, ami bennünk van, megbosszulja magát, mert van bennünk valami. Egy fiatal testvérnek mondtam a minap: nem az a probléma, hogy a gonosz nagyon erőszakos, a probléma az, hogy bennünk nagyon jó szövetségesre talál. A gonosz erőszakos, szerte jár mint ordító oroszlán, keresve kit nyeljen el, és ha így nem sikerült rabul ejtenie, nem hátrál meg, megpróbál másképp megfogni minket, más területen. És ha a szívünkben ott van ez a rejtett vágy, amiről nem is tudunk, a vágy, hogy olyan akarunk lenni, mint a világ, úgy akarunk élni, mint ők; úgy akarunk örülni, mint ők, akkor, mivel a gonosz ismeri ezt a vágyunkat, egyszer csak betoppan, és azt mondja: nézd, itt a lehetőség!

Az Úr ezért bánt olyan komolyan Saullal, mikor azt mondta: Saul, teljesen el kell pusztítanod

Amálekot! Saul azonban megtartotta mindazt, ami jó volt Amálekben, Isten pedig nagyon haragudott ezért. Ha nem értjük az Újszövetség valóságát, nehezen tudjuk megmagyarázni ezeket a helyzeteket az Ószövetségből. De gondoljuk csak végig, hogy a nép a pusztába jutott, ott a pusztában pedig Isten úgy rendezte a körülményeket, hogy felszínre kerüljön, ami a szívükben van. Ugyanúgy, ahogy ma is. A körülmények, amelyekben élünk, felszínre hozzák azt, ami a szívünkben van. Az Úrnak pedig le kell számolnia azzal, ami a szívünkben van. Végül nagyon kevesen tudtak bemenni Kánaánba azok közül, akik kijöttek Egyiptomból. Csak egy nagyon kis százalék mehetett be. Sikeresen kijöttek, látták az Úr kezét, énekeltek, örültek, látták az Úr munkáit a pusztában, látták, hogyan adott Isten nekik húst, hogyan adott mannat az égből (nem túlságosan örültek a mannának), látták ezeket a csodákat. De nem értették az Úr útjait. Miért így bánik velük így az Úr? Mi az Ő terve mindezekkel a dolgokkal? Az Ő terve az volt, hogy kezelésbe vegye őket, hogy leszámoljon a hústestükkel. Mert csak miután az Úr kezelésbe vette őket, azután tudtak bemenni az áldásba. Addig nem lehetett. Míg telve vagyunk önmagunkkal, nem tudunk örülni Krisztusnak. Mert például ha én nagyon erős ember vagyok, akkor elhatározom, hogy én nem engedek, nem akarok engedni! Az akaratommal igyekszem, hogy türelmes legyek és elfogadjam a helyzeteket az életemben. Van-e ekkor helye Krisztusnak? Nincs hely Krisztusnak, mert annyira erős vagyok.

Az utóbbi időben az Úr megmutatott valamit: Krisztus vére az Úr Jézusról szól, aki meghalt helyettünk és a mi bűneinkért. Minden itt kezdődik. Krisztus keresztje a mi óemberünkről szól, aki meg lett feszítve Krisztussal együtt. Krisztus keresztje arról szól, hogy mi meg lettünk szabadítva a bűntől. De a kereszt, amit nekünk kell hordoznunk, arról szól, hogy Ő le akar számolni a mi természeti életünkkel. Ez nagyon nehéz. Le akar számolni mindazzal, akik mi természet szerint vagyunk: a mi türelmünkkel, jóságunkkal, hitünkkel, sőt, nyugodtabb embereknél a természetes szelídséggel is. Mert az Úr azért akar foglalkozni ezekkel, hogy Krisztus lehessen látható az életünkben. Ezek pedig olyan helyzetek, amelyek megoldják ezt. Fel kell vennem a keresztet – és ezzel, hogy hordozni kell a keresztet, arra utalok, hogy ne adjunk igazat magunknak, mikor ilyen helyzetekben vagyunk. Az Úrnak gondja van rá, hogy olyan helyzetekbe vigyen, ahol magyarázkodhatnánk, de mi nem akarunk magyarázkodni. Helyzetek, mikor megsértenek és mi elfogadjuk, mert látjuk, hogy ez az Úr akarata a mi számunkra. Tehát ezeknek a helyzeteknek az elfogadása tulajdonképpen a kereszt hordozását jelenti. Mit gondoltok, miért nem látszik bennünk Krisztus? A bűn miatt? A bűn miatt is, de legtöbbször nem a bűn miatt, hanem miattunk, a jó ember miatt. Én jó ember vagyok! Az emberek azt mondják: nézd, ez milyen jó ember! De látják Krisztust az életemben? Krisztus az, aki látható? Azt akarom mondani, testvérek, hogy nagyon sok mindent át kell programozni az életünkben.

Nem látunk egyetlen elkövetett bűnt sem Dániel életében. De ő azonosította magát azzal a néppel, amely eltávolodott Istentől. Meghívtak valahova, hogy vallásos emberek előtt beszéljek. Számomra ez a legnehezebb. Tudjátok miért? Mert én is egy gyülekezetben nőtem fel, és sok igeverset kívülről tudtam. Mikor valaki elkezdte olvasni, én már tudtam, melyik az. Nem értettem ugyan, de azt mondtam, hogy értem. Testvérek, a dolgoknak gyökeresen meg kell változniuk. Az Úrnak átadott életet kell élnünk, most mikor a dolgok ilyenek, ahogy már mondtam, hogy mi történik Angliában. Nagyon rövid idő múlva nálunk is ez fog történni. Meg vagyok győződve, hogy nem kell éveknek eltelni, mert a bűn nagyon elterjedt, és az emberek már máshogyan élnek. Látjuk, a zene nagyon fontos helyet foglal el, nagyon szépen énekelnek, de azoknak az élete, akik énekelnek, nem megváltozott élet. Meg kell alázkodnunk az Úr előtt, és ne másokat kritizáljunk, hogy miattuk történik ez, mert mi is vétkesek vagyunk abban, hogy a dolgok így állnak.

Volt egy barátom, aki éveken keresztül a gimnazista fiával együtt jött a gyülekezetbe. A fia elment az egyetemre, és egy év sem telt bele, már együtt élt valakivel. Egy év! Az apja meg volt döbbenve: „Hogy tehetél ilyet?” „Apám, a dolgok megváltoztak, te nem érted ezt!” Egy év alatt! Amit tizennyolc év alatt épített, egy év alatt mind összeomlott. És most mit tegyen? Ez a helyzet. Szomorú idő következett a fiú számára, és még mindig így van, mert az öröm az valami teljesen más. Bárhogyan is gondolnánk, hogy boldogok vagyunk, az ember úgy van megalkotva, hogy egyféleképpen lehet csak boldog: Közeledj Istenhez, keresd Istent, találd meg a beteljesülést Őbenne! Akkor van örömünk, ha az Ő akaratában járunk, és Ő elégedett velünk. Mert Ő egy Személy, aki örül; örül a mennyei Atya, ha úgy járunk, ahogy kell. Örül, ha kis lépéseket teszünk, és meghajolunk, megalázkodunk és elismerjük: „Uram, nem mások vétkesek, hanem én, mert lett volna lehetőségem, hogy még inkább átadott életet éljek, és nem azt tettem, és az élettemmel nem Téged mutattalak be”.

Nézzétek mit mond itt: „úgy fénylik a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Máté 5,16). A mi életünknek ragyognia kell az emberek előtt, hogy látva a mi jó cselekedeteinket, dicsőítsék a mi mennyei Atyánkat. Tehát nem a világgal összekeveredett életről van szó, hanem olyan életről, amely 2Korinthus 4,6-ban van: „mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlata végett.” Filippi 2,14-16: „mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjétek. Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon, életnek beszédét tartván elétek, hogy dicsekedhessem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába.”

Ki alkalmas erre? Isten kegyelme, amely bennünk van. De mi sáfárai vagyunk ennek a bennünk lévő kegyelemnek. Nekünk erre a kegyelemre kell alapoznunk. Lehet, hogy valaki hiába kapta a kegyelmet? Igen: „intünk is, hogy hiába ne vettétek légyen az Isten kegyelmét”. Kegyelmet kaptál és elrejtetted a földbe, majd azt mondod: én olyan nagyra értékelem ezt a kegyelmet, és meg vagyok győződve az értékéről – de az életedben semmi nem mutatkozik meg belőle. Miért? Mert elrejtetted a földbe, hiábavalóvá tetted. Mi sáfárok vagyunk, és sáfárkodnunk kell ezzel a kegyelemmel. Ha hátrébb lépünk és nem állunk útjába, munkálkodni fog bennünk. És azt tudja tenni velünk, ahogy Pál mondja: „többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan”. De segítségünkre van, hogy megértsük, mi az ő életének a titka, mert azt mondja: „de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme”. Istennek benned lévő kegyelme bőséges, és mégis miért nem mutatkozik meg? Mert nem erre alapozol. Neked megvan a saját erőd, a saját igyekezeted, neked elképzelhetetlen belső erőid vannak, amelyeket nem vett kezelésbe az Úr, és emiatt a kegyelem nem tud megmutatkozni. De mi lenne, ha a kegyelem láthatóvá lenne az életedben? „Vajha figyelmeztél volna parancsolataimra! Olyan volna békességed, mint a folyóvíz, és igazságod, mint a tengernek habjai.” Ha egy faluban van egy hívő ember, ezt az egész falunak tudnia kellene. Lehet, hogy azt mondják: van itt egy, de ez sem valami különleges, összekeveredett a világgal.

Testvérek, sokan vannak, akik megtértek az Úrhoz és kijöttek Egyiptomból, de közülük kevés az, akiből kijött Egyiptom. Van a szívedben valami, ami a világ felé vonz? Van valami, ami azon a napon, a Lót feleségéhez hasonlóan arra készíted, hogy visszanézz? Lót felesége nem tudta, mi fog történni; Lót pedig meg volt győződve, hogy mindnyájan ki fognak jönni Sodomából, annak ellenére, hogy nagyon nehezen mozdultak, és végül erőszakkal kellett őket kivinni. Az angyalok azt mondták nekik: „Vigázzatok, ne nézzetek hátra!” Mi a baj azzal, ha hátranézzünk? Azon a napon ez lesz a baj. Most

még nem probléma, most hátra nézhetsz, vágyakozhatsz, mint a világiak. Élsz te is, mint a világiak, örülsz, mint ők, örülsz a munkahelyednek. Valaki azt mondta: olyan jó munkahelyem van, olyan áldásban van részünk. Nagyon sokat beszélt az áldásairól, én meg arra gondoltam: Csak ennyi? Csak ennyink van nekünk? Az ószövetségi időkben az elsők között lettetek volna, ha akkor éltek. De a mai időkben? Efézus 1,3: „áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban.”

Testvérek, az Úr legyen irgalmas hozzánk, nyissa meg a szemünket, hogy láthassunk, és míg nem késő, éljünk más életet; és a mellettünk levők, ez az elfajult és gonosz nemzetség a mennyei világosságban, abban a világosságban, amely ragyog a sötétségben megláthassa, hogy minden korrupt, minden romlott. Tudjátok milyen ellenség a Sátán? El sem gondoljuk, milyen erővel rendelkezik. Tudjátok milyen nagy ereje van? Egy olyan bonyolult rendszert teremtett, tele olyan kellemes dolgokkal, mindazzal, amit megcsodálunk egy városban járva, látjuk a szép épületeket, elbűvöl az építészet, a tudomány. Tudjátok, ki van a háttérben? A Sátán. E korszak ura, ő van a háttérben. És ha mi is ennek örülünk? Voltam Svájcban, és kimentünk a városba nézelődni. A második nap azt mondtam az ottani testvéreknek: ne haragudjatok, én nem megyek veletek a városba. Én nem ezért jöttem. Én azért jöttem, hogy beszélgessek a testvérekkel, nem megyek veletek. És másnap meglátogattam vagy öt családot, és azt láttam, hogy nem nagyon van miről beszélniük ezeknek a családoknak. Nekünk van miről beszélnünk?

Mennyei Atyám! Kérlek, munkáldoj Te az életünkben. Ezeket az utolsó napokat éljük, mikor olyan nagy a zűrzavar. A mi világosságunk sokszor nem ragyogott, és emiatt pirul a mi arcunk. És a mellettünk levők nem lettek megítélve. Velük együtt melegedtünk mi is ugyanannál a tűznél. Uram, munkáldoj, hogy e korszak végén készíts egy népet, amely éber és vigyáz, egy nép, amely Téged mutat be. És a mi világosságunk ragyogjon a sötétségben. Ne világítson, hanem ragyogjon a mi világosságunk. És a munkahelyen, ahol vagyunk, az iskolában, a testvérek között, a Te világosságod ragyogjon a mi életünkben. Munkáldoj mennyei Atyánk, hogy akik a családjainkban vannak, valóságra ébredjenek. A lábainkkal egyenesen járjunk, hogy a sánta helyre álljon. Uram, nem akarunk hibáztatni senkit, hanem saját magunkat hibáztatjuk, és szeretnénk megalázkodni előtted. És kérjük a Te irgalmadat, hogy mikor Te eljössz, olyan emberek legyünk, akik Téged várunk. Köszönöm mennyei Atyám, hogy munkáldozsz és kérlek, hogy munkáldoj Te, hogy akik itt jelen vagyunk, ne menjünk úgy el, hogy ne legyen a szívünkben ez az erős elhatározás, hogy teljes szívvel Téged kövessünk. Uram, ne hagyd, hogy akik itt vagyunk ma, közömbös emberek legyünk. Olyan emberek, akik csak vonszolják magukat ebben a világban, akik szépen tudunk beszélni, de nem tudjuk azt az életet élni, amit Te adtál nekünk. Munkáldoj bennünk, mennyei Atyánk. Benned bízunk, hogy Te számon tartod a mi szavainkat és az elkövetkező napokban várjuk, hogy Te munkáldoj és a Te neved dicsőüljön meg bennünk. Ámen.